

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր տասնյոթերորդ

Մոտալուտ Կիրակնօրյա Օրենքի բացահայտումը . Փախչելու նշանի տիպաբանական վերլուծություն

Jeff Pippenger

2024-03-05

Քույր Ուայթը շուտով եկելիք կիրակնօրյա օրենքը նույնացնում է որպես «նշանը», որը նախապատկերվել էր Հռոմի գորքերի կողմից 66 թվականին Երուսաղեմը շրջապատելով, և այդպիսով նա առանձնացնում է մի դաս, որ աչքեր ունի, բայց չի տեսնում, և ականջներ բայց չի լսում:

«Հավիտենությունը տարածվում է մեր առջև: Վարագույրը շուտով պիտի բարձրացվի: Մենք, որ զբաղեցնում ենք այս լուրջ, պատասխանատու դիրքը, ի՞նչ ենք անում, ինչի՞ մասին ենք մտածում, որ կառչում ենք մեր եսասիրական հանգստասիրությունից, մինչ մեր շուրջը հոգիներ են կորչում: Մի թե մեր սրտերը լիովին կոշտացել են: Չե՞նք կարող զգալ կամ հասկանալ, որ ուրիշների փրկության համար անելիք ունենք: Եղբայրներ ր, մի թե դուք այն դասից եք, որ աչքեր ունենալով՝ չեն տեսնում, և ականջներ ունենալով՝ չեն լսում: Իզո՞ւր է, որ Աստված ձեզ տվել է Իր կամքի գիտությունը: Իզո՞ւր է, որ Նա ձեզ նախազգուշացում նախազգուշացման հետևից է ուղարկել: Հավատո՞ւմ եք հավիտենական ճշմարտության այն հռչակումներին, թե ինչ է մոտենում երկրի վրա, հավատո՞ւմ եք, որ Աստծո դատաստանները կախված են ժողովրդի վրա, և մի թե դեռ կարող եք անխռով նստել՝ ծույլ, անհոգ, հաճույքասեր»:

«Այժմ ժամանակը չէ, որ Աստծու ժողովուրդը իր սերն ու կապվածությունը հաստատի աշխարհի վրա կամ իր գանձը դիզի աշխարհում: Հեռու չէ այն ժամանակը, երբ, ինչպես առաջին աշակերտները, մենք պիտի հարկադրված լինենք ապաստան որոնել ամայի և մեկուսի վայրերում: Ինչպես Հռոմեական գորքերի կողմից Երուսաղեմի պաշարումը փախուստի ազդանշան եղավ Հուդայի քրիստոնյաների համար, այնպես էլ մեր ազգի կողմից իշխանության յուրացումը՝ պապական շաբաթը պարտադրող հրովարտակի միջոցով, մեզ համար նախազգուշացում կլինի: Այն ժամանակ արդեն ժամանակը կլինի թողնելու մեծ քաղաքները՝ նախապատրաստվելով թողնելու նաև փոքրերը՝ լեռների մեջ գտնվող մեկուսացած վայրերում առանձնացած բնակավայրեր մեկնելու համար»:

Testimonies, հատոր 5, 464:

Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը նախազգուշացնող ազդանշանն է (նշանը)՝ «լքելու մեծ քաղաքները՝ որպես նախապատրաստություն փոքր քաղաքները լքելու՝ հեռավոր տներ մեկուսացած վայրերում, լեռների մեջ»:

Լատդիկեական ադվենտիզմը մեծապես անտեղյակ է, որ Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամը կատարում է «նշանը», որի մասին խոսվում է The Great Controversy-ում: Այն նախակերպավորված է երեքուկես տարիների սկզբում եղած «նշանով»: Այդ «նշանը», որը կատարվեց Երուսաղեմի առաջին պաշարման ժամանակ,

որ տեղի ունեցավ 66 թվականին, նախապատկերում է այն «դրոշը», որը բարձրացվում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Երուսաղեմի իրական կործանումը իրականացվեց Տիտոսի կողմից մ.թ. 70 թվականին, իսկ Տիտոսի պաշարումը նախապես նախատիպված էր մ.թ. 66 թվականի Կեստիոսի պաշարմամբ, որովհետև Հիսուսը որևէ բանի վախճանը միշտ պատկերում է որևէ բանի սկզբով: Փախչելու համար Հիսուսի տված «նշանը» Կեստիոսի սկզբնական պաշարումն էր, ոչ թե Տիտոսի պաշարումը: Մեկը սկզբի պաշարումն էր, մյուսը՝ վախճանի պաշարումը:

«Երուսաղեմի կործանման ժամանակ ոչ մի քրիստոնյա չկորչեց: Քրիստոսն Իր աշակերտներին նախազգուշացում էր տվել, և բոլոր նրանք, ովքեր հավատացին Նրա խոսքերին, սպասում էին խոստացված նշանին: «Երբ տեսնեք, որ Երուսաղեմն բանակներով շրջապատված է,— ասաց Հիսուսը,— այն ժամանակ իմացեք, որ նրա ամայացումը մոտ է: Այն ժամանակ թող Հրեաստանում եղողները փախչեն լեռները, և նրա մեջ գտնվողները թող դուրս գան»: Դուկաս 21:20, 21: Այն բանից հետո, երբ Կեստիոսի գլխավորությամբ հռոմեացիները շրջապատեցին քաղաքը, նրանք անսպասելիորեն դադարեցրին պաշարումը, այն պահին, երբ ամեն ինչ նպաստավոր էր թվում անհապաղ հարձակման համար: Պաշարվածները, հաջող դիմադրության հույսը կորցրած, գրեթե պատրաստ էին հանձնվելու, երբ հռոմեական զորավարը, առանց ամենափոքր տեսանելի պատճառի, հետ քաշեց իր զորքերը: Սակայն Աստծու ողորմած նախախնամությունն էր ղեկավարում դեպքերը՝ հանուն Իր ժողովրդի բարօրության: Խոստացված նշանը տրվել էր սպասող քրիստոնյաներին, և այժմ հնարավորություն էր ընձեռվել բոլոր ցանկացողներին՝ հնազանդվելու Փրկչի նախազգուշացմանը: Դեպքերն այնպես էին տնօրինվել, որ ոչ հրեաները և ոչ էլ հռոմեացիները չխոչընդոտեին քրիստոնյաների փախուստը: Կեստիոսի նահանջից հետո հրեաները, դուրս գալով Երուսաղեմից, հետապնդեցին նրա նահանջող բանակին, և մինչ երկու ուժերն այսպես ամբողջովին ներգրավված էին, քրիստոնյաները հնարավորություն ունեցան թողնելու քաղաքը: Այդ ժամանակ երկիրն էլ մաքրված էր այն թշնամիներից, որոնք կարող էին փորձել կասեցնել նրանց: Պաշարման ժամանակ հրեաները հավաքված էին Երուսաղեմում՝ Տաղավարահարաց տունը պահելու համար, և այդպիսով ամբողջ երկրով մեկ գտնվող քրիստոնյաները կարողացան անխափան փախչել: Առանց հապաղելու նրանք փախան ապահովության վայր՝ Պելլա քաղաքը, Պերեայի երկրում, Հորդանանից այն կողմ»: Մեծ պայքար, 30:

Կեստիոսի կողմից Երուսաղեմի պաշարումը 66 թվականին իրականացրեց այն նախազգուշացնող «նշանը», որ Քրիստոս արձանագրել էր այդ պատմության քրիստոնյաների համար, բայց Տիտոսի պաշարումը մ.թ. 70 թվականին փախչելու որևէ «նշան» չընձեռեց: Այդ պաշարման ժամանակ քաղաքում այլևս ոչ մի քրիստոնյա չէր մնացել, և այդ վերջին պաշարումը հանգեցրեց Երուսաղեմի կործանմանը, իսկ Երուսաղեմի կործանման մեջ «ոչ մի քրիստոնյա չկորչեց», որովհետև քրիստոնյաները պատմության սկզբում փախել էին:

«Հրեական գորքերը, հետապնդելով Կեստիոսին ու նրա բանակը, այնպիսի կատաղությամբ հարձակվեցին նրանց թիկունքի վրա, որ սպառնում էին նրանց լիակատար կործանումով: Հռոմեացիները մեծ դժվարությամբ միայն կարողացան նահանջել: Հրեաները գրեթե առանց կորուստների փրկվեցին և, իրենց ավարով հանդերձ, հաղթական վերադարձան Երուսաղեմ: Սակայն այս ակնհայտ հաջողությունը նրանց միայն չարիք բերեց: Այն նրանց ներշնչեց հռոմեացիների հանդեպ այդ համառ դիմադրության ոգին, որը շուտով անարտահայտելի վիշտ բերեց դատապարտված քաղաքի վրա»:

«Սարսափելի էին այն աղետները, որ ընկան Երուսաղեմի վրա, երբ Տիտոսի կողմից պաշարումը վերսկսվեց: Քաղաքը շրջապատված էր Պասեքի ժամանակ, երբ միլիոնավոր հրեաներ հավաքված էին նրա պարիսպների ներսում»: The Great Controversy, 31.

66 թվականի Տաղավարահարաց տոնից մինչև 70 թվականի Զատիկը երեք ու կես տարի է, որը մարգարեական իմաստով կազմում է հազար երկու հարյուր վաթսույն օր: 66 թվականից մինչև 70 թվականը հեթանոսական Հռոմը կոխկռտեց սրբարանը և գործը, ինչպես որ պապական Հռոմը քառասուններկու ամիս շարունակ՝ 538 թվականից մինչև 1798 թվականը, կոխկռտեց սուրբ քաղաքը:

Բայց տաճարից դուրս եղող գավիթը թող դուրս մնա և մի՛ չափիր այն, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և նրանք քառասուններկու ամիս ոտնակոխ պիտի անեն սուրբ քաղաքը: Հայտնություն 11:2.

Թե՛ հեթանոսական Հռոմը, թե՛ պապական Հռոմը ոտնատակ տվեցին Երուսաղեմը հազար երկու հարյուր վաթսույն օր (տարի), դրանով իսկ ցույց տալով, որ արդի Հռոմը վերջին օրերի հոգևոր Երուսաղեմն էլ ոտնատակ կտա խորհրդանշական հազար երկու հարյուր վաթսույն օրերի ընթացքում: Այդ խորհրդանշական շրջանը պիտի սկսվի Միացյալ Նահանգներում շուտով ընդունվելիք կիրակնօրյա օրենքի հաստատմամբ, երբ մահաբեր վերքը կբուժվի:

Եվ ես տեսա նրա գլուխներից մեկը՝ իբրև մահու չափ վիրավորված. և նրա մահացու վերքը բժշկվեց. և ամբողջ աշխարհը զարմանքով գնաց գազանի հետևից: Եվ նրանք երկրպագեցին վիշապին, որ իշխանություն տվեց գազանին, և երկրպագեցին գազանին՝ ասելով. «Ո՛վ է նման գազանին. և ո՞վ կարող է պատերազմել նրա դեմ»: Եվ նրան տրվեց մեծամեծ խոսքեր և հայեություններ խոսող բերան. և նրան իշխանություն տրվեց գործելու քառասուններկու ամիս: Հայտնություն 13:3–5:

Պապական հալածանքի խորհրդանշական քառասուններկու ամիսները Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի «ժամն» են: Այդ «ժամը» սկսվում է մի «նշանով» («դրոշմով») և ավարտվում է «նշաններով»: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ երևացող դրոշի այդ «նշանը» պատճառ կդառնա, որ բոլոր այն քրիստոնյաները, որոնք դեռ Բաբելոնում են, փախչեն դեպի փառավոր սուրբ լեռը, որ բարձրացվել է (վեր բարձրացված է) մյուս բլուրներից վեր:

Եվ պիտի լինի վերջին օրերում, որ Տիրոջ տան լեռը կհաստատվի լեռների գագաթին, և կբարձրացվի բլուրներից վեր. և բոլոր ազգերը պիտի հոսեն դեպի նա: Եվ շատ ժողովուրդներ պիտի գնան ու ասեն. Եկե՛ք, և բարձրանանք Տիրոջ լեռը, Հակոբի Աստծու տունը. և Նա մեզ պիտի սովորեցնի Իր ճանապարհները, և մենք պիտի ընթանանք Իր շավիղներով. որովհետև Միտնից պիտի ելնի օրենքը, և Տիրոջ խոսքը՝ Երուսաղեմից: Եսայիա 2:2, 3.

Կիրակիի պաշտամունքը պարտադրող հրամանագրի ժամանակ քաղաքներից փախուստը նախապատկերված էր թե՛ 66 թվականին քրիստոնյաների փախուստով, թե՛ 538 թվականին եկեղեցու փախուստով, երբ նա փախավ անապատը:

Եվ կինը փախավ անապատը, ուր Աստծուց իր համար տեղ էր պատրաստված, որպեսզի այնտեղ նրան կերակրեն հազար երկու հարյուր վաթսու օր: Հայտնություն 12:6.

Երուսաղեմի կործանումը՝ առաջին պաշարումից մինչև վերջին պաշարումը, տևեց երեք ու կես տարի, սակայն գալիք կործանման մասին նախազգուշացնող պատգամ տրվեց յոթ տարի՝ երեք ու կես տարի առաջին պաշարումից առաջ և երեք ու կես տարի հետո:

«Քրիստոսի կողմից Երուսաղեմի կործանման վերաբերյալ տրված բոլոր մարգարեությունները բառացիորեն կատարվեցին: Հրեաները վերապրեցին Նրա նախազգուշացնող խոսքերի ճշմարտությունը. «Ինչ չափով որ չափեք, նույն չափով էլ ձեզ պիտի չափվի»: Մատթեոս 7:2:»

«Նշաններ և հրաշքներ երևացին՝ կանխագուշակելով աղետ և կործանում: Գիշերվա մեջտեղում մի անբնական լույս փայլեց տաճարի և զոհասեղանի վրա: Մայրամուտին ամպերի վրա պատկերված էին մարտակառքեր և պատերազմի մարդիկ, որոնք հավաքվում էին ճակատամարտի համար: Սրբարանում գիշերով պաշտոնավարող քահանաները սարսափահար եղան խորհրդավոր ձայներից. երկիրը դողաց, և լավեց բազում ձայների աղաղակ՝ ասելով. «Եկե՛ք հեռանանք այստեղից»: Մեծ արևելյան դարպասը, որն այնքան ծանր էր, որ հազիվ թե կարելի լիներ այն փակել նույնիսկ քսան մարդու կողմից, և որը ամրացված էր հսկայական երկաթյա սողնակներով՝ խորը խրված ամուր քարե սալահատակին, կեսգիշերին բացվեց՝ առանց որևէ տեսանելի ազդակի»:—Milman, The History of the Jews, book 13.

«Յոթ տարի շարունակ մի մարդ անդադար վեր ու վար էր անում Երուսաղեմի փողոցներում՝ հռչակելով այն վայերը, որ գալու էին քաղաքի վրա: Ցերեկով և գիշերով նա երգաձայն հնչեցնում էր այդ վայրի ողբը. «Մի ձայն՝ արևելքից: մի ձայն՝ արևմուտքից: մի ձայն՝ չորս հողմերից: մի ձայն՝ ընդդեմ Երուսաղեմի և ընդդեմ տաճարի: մի ձայն՝ ընդդեմ փեսացուների և հարսների: մի ձայն՝ ընդդեմ ամբողջ ժողովրդի»:—Նույն տեղում: Այս տարօրինակ էակը բանտարկվեց և խարազանվեց, բայց նրա շրթունքներից ոչ մի գանգատ չելավ: Վիրավորանքին և չարաշահությանը նա պատասխանում էր միայն. «Վայ, վայ Երուսաղեմին»: «Վայ, վայ նրա բնակիչներին»: Նրա նախազգուշացնող աղաղակը չդադարեց, մինչև որ նա սպանվեց այն պաշարման ժամանակ, որը կանխագուշակել էր»: Մեծ պայքարը, 29,

Բառացի Երուսաղեմի վերջնական կործանումը 70 թվականին նախորդվեց «նշաններով և հրաշքներով», որոնք ցույց էին տալիս «աղետն ու կործանումը»: Նախագգուշացնող «նշանները» հայտնվեցին առաջին պաշարումից առաջ երեքուկես տարի և այն երեքուկես տարիների ընթացքում, որոնք տարան դեպի կործանումը: Գալուստ ունեցող կործանումը մատնանշող «նշանները» (հոգնակիով) փախչելու նախագգուշացման «նշանը» չէին, այլ փորձության ժամանակաշրջանի մոտալուտ ավարտի հռչակում:

538-ից մինչև 1798 թվականներին հոգևոր Երուսաղեմի ոտնակոխ լինելու ընթացքում փախչելու նախագգուշացման «նշանը» եղավ այն ժամանակ, երբ ամայացման պղծությունը հայտնվեց, երբ «այն մեղքի մարդը» «հայտնվեց»՝ որպես «կորուստի որդի, որը հակառակվում և բարձրացնում է իրեն ամեն բանից վեր, որ Աստված է կոչվում կամ պաշտվում, այնպես որ ինքն Աստծու պես նստում է Աստծու տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքն է Աստված»:

Ուստի, երբ տեսնեք այն պղծության գարշելիքը, որի մասին ասված է Դանիել մարգարեի միջոցով, կանգնած սուրբ տեղում, (ով որ կարդում է, թող հասկանա:) Մատթեոս 24:15.

Երբ այդ պատմության քրիստոնյաները ճանաչեցին այդ «նշանը», նրանք փախան անապատ՝ հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի:

«Հավատարիմ մնալ ցանկացողների համար պահանջվում էր հուսահատ պայքար, որպեսզի անսասան կանգնեին այն խաբեությունների և պղծությունների դեմ, որոնք քահանայական հանդերձներով քողարկված ներմուծվում էին եկեղեցու մեջ: Աստվածաշունչը չէր ընդունվում որպես հավատի չափանիշ: Կրոնական ազատության վարդապետությունը կոչվում էր հերետիկոսություն, և նրա պաշտպանները ատվում ու հալածվում էին:»

«Երկարատև և դաժան պայքարից հետո հավատարիմ քչերը վճռեցին խզել ամեն մի միություն հավատորաց եկեղեցու հետ, եթե նա դեռևս հրաժարվեր ազատվել կեղծիքից և կռապաշտությունից: Նրանք տեսան, որ բաժանումը բացարձակ անհրաժեշտություն էր, եթե ցանկանում էին հնազանդվել Աստծո Խոսքին: Նրանք չէին համարձակվում հանդուրժել իրենց իսկ հոգիների համար կործանարար մոլորությունները և այնպիսի օրինակ տալ, որը վտանգի կենթարկեր իրենց զավակների և զավակների զավակների հավատքը: Խաղաղությունն ու միասնությունն ապահովելու համար նրանք պատրաստ էին անել ամեն զիջում, որ համատեղելի էր Աստծուն հավատարմության հետ, բայց զգում էին, որ նույնիսկ խաղաղությունը չափազանց թանկ գնով ձեռք կբերվեր, եթե դրա համար զոհաբերվեր սկզբունքը: Եթե միասնությունը կարող էր ապահովվել միայն ճշմարտության և արդարության հանդեպ փոխզիջման միջոցով, ապա թող լինի տարաձայնություն, և նույնիսկ պատերազմ»: Մեծ պայքար, 45:

Պապական հալածանքի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիների ավարտին մոտենալիս կային «նշաններ» (հոգնակիով), և ինչպես հեթանոսական Հռոմի կողմից

բառացի Երուսաղեմը հազար երկու հարյուր վաթսուն օր ոտնատակ տրվելու ավարտին եղած «նշանները», այնպես էլ այդ «նշանները» փախչելու նշաններ չէին:

«Փրկիչը տալիս է Իր գալստյան նշանները, և առավել ևս՝ սահմանում է այն ժամանակը, երբ այդ նշաններից առաջինը պիտի երևա. «Եվ այն օրերի նեղությունից անմիջապես հետո արեգակը պիտի խավարի, և լուսինը իր լույսը պիտի չտա, և աստղերը երկնքից պիտի ընկնեն, և երկնային գորությունները պիտի շարժվեն. և այն ժամանակ մարդու Որդու նշանը պիտի երևա երկնքում. և ապա երկրի բոլոր ազգատոհմերը պիտի ողբան, և պիտի տեսնեն մարդու Որդուն, որ գալիս է երկնքի ամպերի վրա՝ գորությամբ և մեծ փառքով: Եվ Նա պիտի ուղարկի Իր հրեշտակներին փողի մեծ ձայնով, և նրանք պիտի հավաքեն Նրա ընտրյալներին չորս հողմերից՝ երկնքի մի ծայրից մինչև մյուսը»:

«Պապական մեծ հալածանքների ավարտին, Քրիստոսը հայտարարեց, արևը պիտի խավարի, և լուսինը պիտի չտա իր լույսը: Այնուհետև աստղերը պիտի ընկնեն երկնքից: Եվ Նա ասում է. «Թզենուց առակը սորվեցե՛ք. երբ նրա ոստը դեռ փափուկ է և տերևներ է արձակում, գիտեք, թե ամառը մոտ է. այդպես էլ դուք, երբ այս բոլոր բաները տեսնեք, իմացեք, որ Նա մոտ է, դռների առջև իսկ»: Մատթեոս 24:32, 33, լուսանցք»:

«Քրիստոսն Իր գալստյան նշաններ է տվել: Նա հայտարարում է, որ մենք կարող ենք իմանալ, երբ Նա մոտ է, անգամ դռների առաջ: Նա նրանց մասին, ովքեր տեսնում են այս նշանները, ասում է. «Այս սերունդը չի անցնի, մինչև որ այս ամենը կատարվի»: Այս նշանները հայտնվել են: Այժմ մենք հաստատապես գիտենք, որ Տիրոջ գալուստը մոտ է: «Երկինքն ու երկիրը պիտի անցնեն,— ասում է Նա,— բայց Իմ խոսքերը չեն անցնի»»: The Desire of Ages, 631, 632.

Երբ պապական Հռոմի կողմից «Երուսաղեմի ոտնակոխ լինելու երեքուկես տարիները» մոտենում էին ավարտին, տեղի ունեցավ «նշանների» մի շարք, որոնք նույնացրին Քրիստոսի գալուստը և բացեցին միլլերական պատմությունը: Միլլերական պատմությունը վերջին օրերում պետք է կրկնվի բառացիորեն՝ մինչև իսկ տառին համապատասխան: Այդ «նշանները», որոնք հայտնվեցին «պապական մեծ հալածանքի ավարտին», նախապատկերվել էին այն «նշաններով», որոնք հայտնվել էին հեթանոսական Հռոմի կողմից 66-ից 70 թվականներին Երուսաղեմի ոտնակոխ լինելու երեքուկես տարիների ավարտին: Ուստի, երկու վկաների հիման վրա, կլինի դրոշանի մի «նշան», որը բարձրացվում է մեծ երկրաշարժի ժամին, և որը ժամանակակից Հռոմի պատմության մեջ փախչելու նախազգուշացման նշանն է, և կլինեն նաև «նշաններ»՝ հոգնակիով, որոնք տեղի են ունենում ժամանակակից Հռոմի հալածանքի ժամանակաշրջանի ավարտին վերջին օրերում:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Կարդացե՛ք Ղուկասի 21-րդ գլուխը: Դրա մեջ Քրիստոս տալիս է այս նախազգուշացումը. «Զգո՛յ՛ն եղեք ինքներդ ձեր նկատմամբ, որպեսզի երբևէ ձեր սրտերը չճանրանան որկրամոլությամբ, հարբեցողությամբ և այս կյանքի հոգսերով, և այդ օրը հանկարծակի չհասնի ձեզ վրա. որովհետև որոգայթի պես պիտի գա

երկրի ամբողջ երեսի վրա բնակվող բոլորի վրա: Արթո՛ւն կացեք, ուրեմն, և ամեն ժամանակ աղոթեցե՛ք, որպեսզի արժանի համարվեք փրկվելու այս բոլոր բաներից և կանգնելու Մարդու Որդու առաջ» (Ղուկաս 21:34–36):»

«Ժամանակների նշանները կատարվում են մեր աշխարհում, սակայն եկեղեցիները, ընդհանուր առմամբ, ներկայացված են որպես ննջող: Մի՞թե չպետք է զգուշանանք անմիտ կույսերի փորձառությունից, որոնք, երբ հնչեց կանչը՝ «Ահա փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», հայտնաբերեցին, որ իրենց ճրագներում յուղ չունեին: Եվ մինչ նրանք գնացին յուղ գնելու, փեսան իմաստուն կույսերի հետ մտավ հարսանեկան խնջույքը, և դուռը փակվեց: Երբ անմիտ կույսերը հասան խնջույքի սրահը, անսպասելի մերժում ստացան: Խնջույքի տերը հայտարարեց. «Ձեզ չեմ ճանաչում»: Նրանք մնացին դրսում՝ դատարկ փողոցում կանգնած, գիշերվա խավարի մեջ»: Manuscript Releases, h. 15, 229: